

Henseende af Lovgivningsmagten, er der vistnok ingen, der betvivler. Der er vistnok ingen, som betvivler, at Lovgivningsmagten maa kunne give Regler for, hvorvidt Fattigbestyrelsen, Kommunalbestyrelsen, hvorvidt den underordnede eller overordnede Kommunalbestyrelse har Raadighed over det Spørgsmaal, om Fattigunderstøttelsen skal eftergives eller ikke. Men der er vistnok heller ikke nogen, der nogen Sinde har betvivlet, at for saa vidt der maatte tilkomme Sogneraadene, Byraadene Ret til at tage Bestemmelse om modtagen Fattigunderstøttelses Eftergivelse, maatte det staa i Lovgivningsmagtens Magt at regulere en saadan Myndighed for vedkommende Fattigbestyrelse, Sogneraad, Byraad o. s. v., med andre Ord: Lovgivningsmagten maatte kunne foreskrive vedkommende kommunale Raad visse Regler, som skulle iagttages med Hensyn til Eftergivelsen. Et ganske andet Spørgsmaal er det, om det vilde være rigtigt at gøre det, hvorvidt det maatte siges at stemme overens med den Frihed, man maatte ønske blev Kommunalbestyrelsen tildelt. Hovedsagen er, at Lovgivningsmagten maatte kunne give saadanne Regler; og man ser ogsaa, at der faaet fra Højre som fra Venstre foreligger Forslag, som gaa ud fra den Opfattelse, at Lovgivningsmagten kan give Bestemmelse i den Retning. Tildels gaar Forslagene i forskellige Retning, men de gaa alle sammen ud fra den samme Grundbetragtning, at det er Lovgivningsmagten, som maa være den raadende. Hvad man fra en Side har foreslaaet at udtale udtrykkelig, at Kommunerne skulle have Raadighed til at eftergive, men at vedkommende trængende efter et vist Antal Aars Forløb skal kunne forlange Eftergivelse, skal jeg ikke dvæle ved. Men selv fra den anden Side foreslaar man jo, at der skal gives Regler for Eftergivelsen, der bestemmes, naar Eftergivelsen skal kunne finde Sted, og under hvilke Betingelser den kan kræves. Hovedsynspunktet er det samme. Man erkender, at naar Grundloven siger, at den har Valgret, som vel har faaet Fattigunderstøttelse, men som har faaet denne Fattigunderstøttelse eftergivet, saa forudsætter Grundloven, at de nærmere Regler i denne Henseende kunne gives af Lovgivningsmagten, og at Lovgivningsmagten i alt Fald er beføjet til at give saadanne. Naar altsaa Lovgivningsmagten paa dette Omraade maatte give Regler om Eftergivelse af nydt Fattigunderstøttelse, betvivler jeg ikke, at Lovgivningsmagten derved har befundet sig paa et Omraade, hvor den er fuldstændig kompetent, og hvor altsaa dens Bestemmelser af alle maa respekteres. En anden Ting er

naturligvis, at Lovgivningsmagten her som altid skal være i Overensstemmelse med Grundloven, og navnlig ogsaa med Grundlovens And og sande Mening. Hvorvidt nogen kan kritisiere Lovgivningsmagten med Virkning, er et andet Spørgsmaal; men enhver grundlovstro Mand vil erkende, at Lovgivningsmagten bør sætte sig som sin Opgave at være i god lojal Overensstemmelse med Grundloven.

Nu kommer jeg til et Punkt, hvor jeg ogsaa til Dels kan erklære mig enig med det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup). Han sagde nemlig: Det er Tanken med den omhandlede Bestemmelse i Grundlovens § 30 at kræve en vis Selvstændighed og Uafhængighed ogsaa i økonomisk Henseende hos Befolkningen for at de skulle kunne have Valgret. Derfor, sagde han, udelukkes de Personer, der nyde Fattigunderstøttelse, de kunne ikke anses for at være selvstændige, uafhængige; dermed kan det imidlertid godt forenes, at man lader Folk, der have nydt Understøttelse, men som ikke gøre det mere, komme i Besiddelse af deres Valgret saa hurtigt som muligt, naar der blot er gaaet saa lang Tid, eller der foreligger andre Data, som tilvejebringe Sandsynlighed for, at den tidligere økonomiske Uvederhæftighed er forsvunden, at den paagældende nu ikke mere er uvederhæftig. Altsaa, jeg kan i og for sig godt være enig med det ærede Medlem deri, at det er en af Tankerne, som ligger til Grund for Grundlovens Bestemmelser, at den vil, at Borgerne skulle — til en vis Grad i hvert Tilfælde — være selvstændige og uafhængige, ogsaa i økonomisk Henseende. Og deraf vil ogsaa kunne følge, at det kan siges at være i Strid med Grundlovens And, dersom man gav en saadan Bestemmelse med Hensyn til Eftergivelse af nydt Fattigunderstøttelse, at man i Virkeligheden lukkede Døren op for Personer, som nødvendigvis eller fornødtvis maatte anses for at være u selvstændige og afhængige af andre. Om man har tilstrækkelig Garanti for, at en tidligere økonomisk Afhængighed eller U selvstændighed grundet i nydt Fattigunderstøttelse er ophørt, blot fordi der er gaaet en ganske kort Tid, efter at Understøttelsen er givet, i hvilken vedkommende ikke har nydt Fattighjælp, det er naturligvis et ganske andet Spørgsmaal, hvorom Meningerne kunne være delte. Jeg finder det i og for sig at være naturligt og rigtigt, at man ikke uden videre giver alle Personer, der have nydt Understøttelse, Valgret, saa snart det Øjeblik er indtraadt, da de ikke længere nyde Fattigunderstøttelse. Jeg mener, at der bør være en Garanti for, at de tidligere